

vilkaarene for de gamle, udslidte Medmennesker, for Invalider, for dem, der rammes af Ulykker, for syge, Nedsættelse af Tjenestemænds og Arbejderes Lønninger og Afsked af adskillige af disse. Dette vover den højtærede Minister at anvise os som Kriseforanstaltninger. En mægtig Forøgelse af Arbejdsløsheden vil være den uvægerlige Følge af disse Forslags Gennemførelse, og det har den højtærede Minister Dristighed nok til at pege paa her i Dag som et Svar paa Spørgsmaalet: Paa hvilken Maade bringer vi de 78 000 i Arbejde?

Men der ligger paa Rigsdagens Bord andre Forslag. Der ligger det af os fremsatte Forslag om Krisehjælp, Støtte til Erhvervslivet, der byder den Haandsrækning, som alle Erhverv trænger til, Forslag om Hjælp til de kriseramte Landbrugere, om Modernisering af Industriene, om Hjælp til Genrejsning for de særlig kriseramte, om Udvikling af Landets Eksport, om Hjælp til dem, der tynges af de urimelige Krigstids-Byggeomkostninger gennem en Husleje, som de slet ikke kan betale med det nuværende Lønningsniveau, om Arbejde til de arbejdsløse, som kunde finde Beskæftigelse ved Forcering af offentlige Arbejder. Saadanne Forslag foreligger, og saadanne Forslag burde man altsaa overveje Nødvendigheden af at gennemføre. Hvis man vil, at Arbejderklassen ikke skal føle sig fuldkommen forraadt af dem, der i Øjeblikket har den politiske Magt, saa nytter det ikke med denne Dags Afvisning, saa nytter det ikke med denne Dags haanlige Ord om, at Nedsættelsen skal bringe Hjælp. Positive Foranstaltninger af en saadan Art, som vi har foreslaaet, vil bringe den Opdrift i Erhvervsforholdene, som savnes. Jeg siger ikke, at vi med vore Forslags Gennemførelse vil være inde i Lykkelandet i Overmorgen, ingenlunde. Der vil gaa adskillig Tid, men ikke saa lang Tid, som der vil gaa, naar man ingenting foretager. Naturligvis, det danske Samfund vil vel en Gang ad Aare komme igennem Krisen, ogsaa selv om den nuværende Regering beholder det politiske Førerskab, men det vil ikke komme derigennem, uden at talrige Ulykker anrettes for det. Men jeg betragter ogsaa det som Ulykker, at Tusinder af Arbejderhjem i denne Tid Dag

for Dag ribbes og piller ned til næsten slet ingenting.

Jeg henstiller derfor til Folketinget at samle sig om et Krav, der gaar ud paa at hidføre positive Foranstaltninger overfor den alvorlige Situation, hvori vi befinder os, og jeg vil trods den Afvisning, der har lydt, fremsætte et Forslag til Dagsorden. Om jeg er saa heldig at træffe den Form, som „Berlingske Tidende“ har ønsket, er jeg ikke helt sikker paa, men det vil vise sig. Jeg vil foreslaa en Dagsorden, affattet ogsaa under Hensyn til, at vi ikke har virkeligt parlamentarisk Styre her i Landet — desværre, kan jeg sige. Vi har en Mindretalsregering, og derfor kunde den med større eller mindre Ret sige, at den bryder sig ikke om Tillids- eller Mistillidsdagsordener. Jeg ved ikke, om den stiller sig paa et saa overlegent Standpunkt, men det vilde være meget rimeligt, om den gjorde det. Jeg vil derfor nøjes med at foreslaa en Dagsorden, som har den Opgave at samle Folketinget til en Udtalelse. Hvis der er Alvor i de mange Taler, som ærede Medlemmer har holdt om Nødvendigheden af en positiv Erhvervs politik, lader man ikke denne Lejlighed gaa hen uden ogsaa at tilkendegive det paa ansvarsbevidst Maade. Jeg tillader mig derfor at foreslaa følgende Udtalelse:

„Idet Folketinget beklager, at Ministeriet endnu ikke har søgt at hjælpe Erhvervslivet igennem Krisen og Arbejdsløsheden, beslutter man at opfordre Ministeriet til ufortøvet at fremsætte Forslag om positive Kriseforanstaltninger og gaar dermed over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Jeg tillader mig at anbefale dette Forslag til Dagsorden og forudsætter, at de allerfleste af Tingets Medlemmer udenfor Venstre vil være i Stand til at stemme derfor.

Formanden: Den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen lyder altsaa saaledes:

„Idet Folketinget beklager, at Ministeriet endnu ikke har søgt at hjælpe Erhvervslivet igennem Krisen og Arbejdsløsheden, beslutter man at opfordre Mini-